Спочатку я добре й щасливо жила,
вчувала завзяття, раділа з тепла.
Того, що вся молодь такою була,-
тоді я іще не дізналась.
Життя ще не знала моя простота,
але за літами минали літа,
ставала відрада і сила не та,-
неначе навпіл розламалась.

Ні, ми не накликали тугу оцю,-
того тільки й мали, що безмір терпцю,
та смерті терпцю не ставало.
Вона надійшла (лиховісна й тупа),
я бачила,— все вона тягне й хана,
і все не Моїм уже стало.

Що нині Моє? Що лишилось Мені?
Адже ж навіть ці, горем сповнені, дні
я маю на борг від недолі.
Не дасть доля щастя, розради не дасть,
пришле тільки більше скорбот і нещасть,
купує лиш муки та болі.

Такою є доля. І байдуже їй
до того, що крию в душі я своїй,
до кожного кроку мойого.
Отак мій щоденний розпродаж мина
і от я, порожня, відкрита, одна
стою, без нічого й нікого.

1906

Перекладач: Микола Бажан